

MARTIN VITICKÝ

OBJETÍ. MRAVENEČNÍKA

NAPÍNAVÝ ROMÁN
Z RIO DE JANEIRA

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnímu stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

© Martin Vitický, 2021

Fotografie na obálce © tvář: shutterstock.com; Rio: iStock.com

© Nakladatelství ANAG, 2021

ISBN 978-80-7554-315-8

Ellen Vargasová se zastavila před východem z příletové haly mezinárodního letiště Galeão v Rio de Janeiru ve vzdálenosti, kdy ji senzory ještě nezachytily, a dveře zůstaly zavřené. Do mysli se jí neustále vkrádala dotěrná předtucha, kterou nedokázala nijak zahnat, přesto se však nechtěla připravit o svůj malý rituál, který dělá pokaždé, když přijede domů. Znovu se rozhlédla po vestibulu. Hemžení připomínalo vnitřek úlu, ale nezdálo se, že by se někdo z cestujících zrovna chystal vyjít stejným východem. Ellen vykročila směrem k těžkým posuvným dveřím, které se s hlubokým, téměř neslyšitelným duněním začaly otevírat. Vyšla ven, zastavila se a zhluboka se nadechla. Konečně pocítila ten známý závan horkého, vlhkého vzduchu prosyceného vůní moře, který tolik milovala. Celé tělo jí zaplavil pocit štěstí. Usmála se. Po dlouhých dvou letech je zase tady, kde je jí nejlíp.

Tentokrát to však bylo jiné. Najednou si uvědomila, že ten pocit vyprchal stejně rychle, jako přišel. Není schopna si ho udržet. Ustoupil obavám, které se neodbytně vtíraly do jejího vědomí a vytěšňovaly všechno ostatní. Přistihla se, jak si znovu v duchu přehrává tu podivnou esemesku, které nerozumí.

ELLEN, AŽ DORAZÍŠ DO RIA, PROSÍM, PŘIJEĎ HNED KE MNĚ! TÁTA

Hodiny v pokoji ukazovaly půl třetí ráno. Ellen s Viviane ale nespaly. Seděly na terase Ellenina bytu s výhledem na Arpoador. Bylo stále velmi horko. Vážná debata jim však nedovolovala vnímat takovou banalitu, jako je počasí.

„Musíme něco udělat,“ řekla Ellen. „Můžeme ale vůbec něco dělat?“ zapochybovala vzápětí. „Cokoliv. Nebudu tady sedět a přihlížet, jak mi zabijí otce, aby nevyšlo najevo to, co by každý rozumný člověk přece nikdy nedopustil. A kvůli čemu? Samozřejmě, kvůli penězům, že?“ odpověděla si sama.

„Zcela určitě je to kvůli penězům. A bohužel, v tomto případě jde o peníze všem. CoBrasOil chce svoje úplatky a vláda už se vidí, jak sbírá politické body na další volební kampaň. Prodej jednotlivých nalezišť je na spadnutí a zahraniční firmy se jen třesou, jak budou inkasovat. Už je to asi taky stálo dost. Nikdo nemá nejmenší zájem s tím teď přestat. Za to dám krk. V sázce už je příliš.“

„V sázce je život mého otce a koneckonců i existence Ria. To vážně nikomu nevadí, co tím můžou způsobit?“

„Víte, jak to chodí, Ellen. Nikdo si nechce připustit, že je něco takového vůbec možné. A kdo by věřil nějakému geologovi. Určitě si řekli, že jen přehání.“

„No, zřejmě mu v tomto případě uvěřili, když ho kvůli tomu i unesli.“

„Spíš nechtěli zbytečný humbuk. Některé firmy by si to mohly rozmyslet, kdyby se dozvěděly, že hrozí nějaké riziko.“

„Ale co teď? Co můžeme tedy udělat?“

„Samy toho asi moc nezmůžeme. Měly bychom to oznámit policii,“ navrhla rázně Viviane.

„Otec nechtěl, abych policii kontaktovala. Navíc jste sama říkala, že nám těžko pomůžou.“

„Mohla bych oznámit zmizení prezidenta institutu. Ostatně, nebyl už několik dní v práci.“

„Sekretářka by ale řekla, že volal, že je nemocný a že nepřijde celý týden,“ oponovala Ellen.

„My ale víme, že nepřijde. Navíc, je to velmi nebezpečné nechávat ho v rukou únosců. Nemáme ponětí, co jsou zač a proč přesně ho unesli. Co s ním zamýšlejí udělat. Jen se můžeme domnívat. Ambasáda vám nemůže nějak pomoci?“

„Obávám se, že ne. Nesmíme zasahovat do záležitostí cizí země a Velké Británie se tohle nijak netýká.“

„Ani když jde o otce britské občanky?“

„Velvyslanectví není policie. No vida, a znovu jsme u policie. Zdá se, že jinou možnost opravdu nemáme, a ta bezmocnost je ubíjející.“

„Zkusím se poptat, jestli někdo nemá nějakého známého policajta. Na policejní stanici bude lepší jít za konkrétní osobou než naslepo,“ řekla zasvěceně Viviane.

Ellen se zarazila. Vyšla z terasy do obývacího pokoje a vrátila se s psaníčkem. Opět si sedla, psaníčko si položila na kolena a založila v něm. Za chvíli už držela v ruce navštívenku.

„To nebude potřeba, Viviane. Někoho už znám,“ řekla částečně s vítanou úlevou, avšak současně i s nepříjemnou obavou.

dopoledne

Ellen seděla ve své kanceláři na velvyslanectví a hypnotizovala navštívenku, kterou dostala na recepci. Stálo na ní *Alex Bastos, vyšetřovatel, Sekce pro odhalování a potírání organizovaného zločinu*. Toto oddělení spadá pod Brazílskou federální policii, uvažovala Ellen. Divná náhoda, že ji oslovil zrovna tenhle muž. Je to vůbec náhoda? Ellen zakroutila nesouhlasně hlavou nad vlastní myšlenkou. Už začínám být paranooidní...

Zvedla sluchátko a vytočila číslo jeho mobilu. Na druhé straně se ozvala hlasová schránka. Rychle zavěsila. Pak vytočila číslo pevné linky.

„Oi,“ krátké, nic neříkající slovo Ellen zaskočilo.

„Dobrý den. Jsem Ellen Vargasová a ráda bych mluvila s Alexem Bastosem,“ řekla po krátkém zaváhání.

„Ten tu teď není. Mám něco vyřídit?“ ozvalo se na druhé straně.

„Raději zavolám později. Děkuji.“

Ellen znovu vytočila číslo Alexova mobilu.

„Dobrý den, Alexi. Tady Ellen Vargasová. Setkali jsme se na recepci. Mohl byste se se mnou, prosím, spojit? Ráda bych vás požádala o profesionální názor k jedné věci. Velice vám děkuji.“

Poté vyřídila ještě jeden telefonát. Při setkání s Alexem nechtěla být sama.

navečer

Ellen shlížela z výšky na Copacabanu táhnoucí se do dálky pod ní a popíjela maracujový džus. Bar do Alto byl po Arpodoru jejím druhým nejoblíbenějším místem. Vždycky se jí tady dobře přemýšlelo a ten úchvatný výhled ji nepřestával fascinovat. Byla schopná tu sedět dlouhé hodiny a jen se dívat. Meditace Riem – tak tomu říkala. Pro schůzku s Alexem naprosto ideální. Klidné, zapomenuté místo, které poskytovalo nadhled a kde nebudou nikým a ničím rušeni. Zátoka s pláží vypadala z předsunuté terasy baru v odpoledním slunci úchvatně. Toho pohledu se nemohla Ellen nabažit. Je to paradox, pomyslela si, že tak miluji výhledy z vyvýšených míst, a přitom mám strach z výšek. Okraj této terasy však byl obezděný kamennou zídkou, takže si Ellen mohla vychutnávat výhled bez nepříjemného pocitu v útrobách a zkamenělých nohou.

Dveře baru se otevřely a na terasu vstoupila Viviane.

„Dobrý den, Ellen. Tohle místo jste vybrala opravdu dobře. Ani jsem nevěděla, že tu něco takového je. Tady by nás nikdo nenašel, i kdyby nás hledal,“ zasmála se nahlas.

„Mám to tu ráda. Alex nás tu snad najde.“

„Tak se jmenuje ten detektiv?“

„Ano. Doufám, že nám bude schopen nějak pomoci. Jinak nevím, co budeme dělat. Strašně se o otce bojím.“

„Věřím, že ano.“

Než si stačila Viviane objednat něco k pití, dveře baru se otevřely podruhé. Na Brazilce dosti vysoký, pohledný, statný muž s prošedivělými skráněmi prošel sebevědomě kolem barmana, kterého pozdravil jménem, a zároveň si objednal pivo.

„Dobré odpoledne, Ellen,“ nečekal na odpověď a otočil se k druhé ženě. „Vy musíte být, Viviane. Těší mě.“ Jeho pohled se okamžitě stočil zpět k Ellen. Viviane se usmála, protože mu ani nestačila podat ruku.

„Ellen, co to má znamenat?“ podíval se na ni přísně Alex, když ho po polibku u dveří jejího bytu přivedla rovnou ke konferenčnímu stolku v obývacím pokoji, na němž ležel flash disk, který odpoledne koupila.

„To je špehovací software,“ vysvětlila Ellen.

„Já vím přesně, co to je. Ptám se ale, co s tím máš v úmyslu udělat?“

„Mám v úmyslu se konečně dozvědět, jak se věci mají,“ řekla Ellen odhodlaně.

„A tahle věcíčka ti má jako pomoci?“

„Jistě. Nevěřil bys, co to všechno umí!“

„To já vím. Ale taky vím, že ji musíš nainstalovat do počítače, a to už zavání překročením zákona.“

„Překročením zákona?“ podívala se na něj Ellen nevěřicně.

„Ano a taky dost nebezpečně.“

„Proč?“

„Cizí počítače, do kterých stojí za to tohle zařízení instalovat, nejsou obvykle snadno dostupné. Předpokládám, že se budeš muset nejdřív někam vloupat. Ten software vyžaduje fyzickou instalaci.“

„Tak dramatické to snad nebude,“ bagatelizovala Ellen Alexovy obavy.

„Komu to chceš vůbec nahrát do počítače?“

„Velvyslankyni přece.“

„Velvyslankyni? Myslel jsem, že nevěříš tomu, co říkala Mourinhova žena.“

„Nevěřím, ale radši si to prověřím. Mám takový zvláštní pocit. Ten její zájem,“ zamyslela se Ellen. „Navíc za mnou byl dnes odpoledne šéf ochranky prezidenta, Manoel Miranda, a naznačoval dost divné věci.“

„Cože? Proč za tebou byl?“ vytřeštil oči Alex.

„Zjistil, že jsem to byla já a Viviane toho večera před rezidencí McKaye.“

„Bože, Ellen! Já to věděl. Říkal jsem ti, že je to hračka něco takového vypátrat. A co chtěl?“

„Zjevně mě jen varovat. Že prý nebezpečí nehrozí od nich a že si mám dávat pozor,“ popsala Ellen ve zkratce jejich hovor.

„Jo, to se vsadím. Oni by si s tím ruce nešpinili. Myslíš, že o tom tvém sledování velvyslankyně ví?“

„To nemám tušení. Zdá se, že ne. Tím spíš musím vědět, na čem jsem. Jediné, co můžu udělat, je právě tohle. Nebo tě snad napadá něco lepšího?“

„Nelíbí se mi to, je to dost riskantní. Co když tě při tom chytí?“ neskryval obavy Alex.

„Nesmí mě chytit! Navíc, chci pomoci i tobě. Tobě by přece pomohlo, kdybys věděl, jestli je velvyslankyně v něčem zapletená nebo ne.“

„To ano, jenže informace zjištěné tímhle způsobem nemůžu použít.“

„To vím. Nejsem pitomá. Nemůžeš je použít u soudu, ale jinak to nijak nesnižuje jejich hodnotu. Můžou ti pomoci v dalším pátrání. Správně tě nasměrovat.“

„Dobře,“ musel souhlasit Alex. „Pořád to ale nic nemění na tom, že to pro tebe představuje velké riziko.“

„To je mi jedno. Musíme se konečně dozvědět něco kloudného. Musím vědět, na čem jsem.“

„Jak to chceš udělat?“ položil Alex otázku, ale odpovědi se trochu obával.

DEN 23

úterý pozdě v noci

Alex ležel ve své posteli a nemohl přestat myslet na ženu v černé perleríně. Ne snad proto, že by v něm vyvolávala nějaké erotické představy, spíše mu ji jeho podvědomí neustále vracelo jako nedokončený úkol. Byl si na sto procent jistý, že už ji někde potkal, ale nemohl si vzpomenout kde. Navíc mu i někoho připomínala. Do ložnice vnikalo jen velmi málo světla z blízké pouliční lampy, která obvykle nijak nenarušovala jeho spánek, nyní však raději zavřel oči, aby ho nerozptyloval ani jediný paprsek. Nakonec se krátce před půlnocí rozhodl, že napíše Ellen textovku. Vlastně ani nevěděl proč. Neměl ve zvyku takhle pozdě někomu psát nebo ho obtěžovat, pokud by to nebylo nezbytně nutné. Ovšem pocit, že to má udělat, byl neodbytný, a čím víc s ním bojoval, tím byl vtíravější.

ALEX: SPÍŠ, LÁSKO?

ELLEN: NE, JEŠTĚ NE. ANI NEJSEM V POSTELI. NĚJAK SE MI NECHCE SPÁT. SEDÍM NA TERASE.

ALEX: DĚJE SE NĚCO?

ELLEN: CELÁ TAHLE ŠÍLENÁ SITUACE... NEBÝT TOHO VŠEHO, BYLA BYCH ŠŤASTNÁ.

ALEX: URČITĚ ZASE BUDEŠ. BRZY TO SKONČÍ.

ELLEN: PROČ TY JEŠTĚ NESPÍŠ?

ALEX: TAKY NEMŮŽU. A VLASTNĚ BYCH OD TEBE NĚCO POTŘEBOVAL.

ELLEN: NEMUSÍŠ RÁNO VSTÁVAT? 😊

Před výslechem zatčeného Barbosy chtěl Alex ještě provést prohlídku jeho domu. Popravdě si od toho sliboval hodně. Barbosu se mu povedlo zatknout nepřipraveného, takže nějaké důkazy zde ještě mohly zůstat. Také mu pořád vrtal hlavou ten ubrousek, který posledně našel u bazénu. Jak je možné, že je na něm DNA Lea Vargase? Alex se nemohl zbavit dojmu, že Leo Vargas je uvězněný někde v Barbosově domě. Tohle zatím Ellen říct nemůže. Dělala by si naděje a dost možná by byly plané. Alex si musel v duchu přiznat, že už nevěří tomu, že by Leo Vargas ještě žil. Tak jako tak, nemá už moc času. Pokud nic nenajde, bude muset Barbosu za dalších dvacet čtyři hodin propustit.

Když s Tonim dorazili k vile ve čtvrti Barra da Tijuca, policisté ze speciálního týmu už byli na místě. Společně vešli do domu a začali s prohlídkou. Alexovy nervy pracovaly naplno. Zvláštní směs vzrušení, očekávání i obav mu ve vlnách zaplavovala tělo. Sám se nejprve vydal dolů k bazénu, kde před několika dny objevil na ochozu ubrousek s DNA Lea Vargase. Stál přesně na tom samém místě, kde ubrousek našel, a přemýšlel, odkud se tam mohl vzít. Za bazénem stál zahradní stůlek s dvěma židlemi. Vargas tam mohl něco jíst a utřít se do ubrousku, ale proč by chodil s Barbosou jíst něco dolů k bazénu? Musí zde být ještě nějaká jiná místnost, kde třeba Barbosa Vargase držel a nosil mu tam jídlo. Jenže už minule to tu Alex prohledal a jedině, co našel,

„To je sice pravda, ale na druhou stranu se do toho už míchat nesmím a navíc, nebudu mít k dispozici žádnou podporu, žádný taktický tým, prostě nic. Jsem na to sám.“

„Ale nejsi. Máš mě, Viviane a Toni ti třeba taky bude ochotný pomoci,“ chlácholila ho Ellen.

„Každopádně to vzdát nechci, nemůžu. Už jsem tak blízko,“ Alex udeřil pěstí do stolu, až zacinkaly skleničky.

Když se Ellen rozhlédla po restauraci, jestli někdo Alexův vzrušený projev zaregistroval, ke svému překvapení si všimla, že jsou zřejmě už nějakou dobu předmětem zájmu několika číšníků a servírek, kteří se dívají jejich směrem a snaží se navzájem tišit svoji konverzaci a smích.

„Co to má znamenat?“ rozčiloval se už tak dost naštvaný Alex.

„Nemám tušení,“ kroutila hlavou Ellen.

„Jdu tam. Takhle se personál v jednom z nejlepších hotelů v Riu chovat nemůže,“ Alex vstal a vydal se směrem ke skupince.

Ellen sledovala, jak Alex něco rozohněně vysvětluje obsluhujícímu personálu. Vzápětí se objevil další člověk, který vypadal jako jejich šéf. Zřejmě se Alexovi omlouval a také se snažil mu něco vysvětlit. Nakonec mu ukazoval něco v nějakém časopise. Alex si od něho časopis vzal a vrátil se k Ellen.

„Zdá se, že nejsem jediný, kdo má v práci problém,“ podíval se soucitně na Ellen a podal jí výtisk časopisu *Veja*.

Britská diplomatka si vyhodila z kopýtka bylo uvedeno už na hlavní straně časopisu. Ellen přestala na moment dýchat a krve by se v ní nadořezal. Zírala na obálku časopisu a v obličeji se jí zračila směs překvapení a zděšení, které nebyla schopna nijak maskovat. Po chvíli si uvědomila, že má i otevřenou pusu v němém údivu. Zvedla oči a podívala se na Alexe. Ten ale jen bezmocně pokrčil rameny. Ellen začala zběsile listovat časopisem, až narazila na poměrně rozsáhlý článek. Rozsáhlý byl ale spíše počtem fotografií, které všechny vyobrazovaly Ellen v nelichotivých pozicích. V tanečním klubu vyhlášeném dostupností drog, poté během zjevně opilecké a divoké vyjížďky autem nočním Rio de Janeirem. Nejhorší byly snímky pořízené zřejmě v nějakém sex klubu, které musely být zčásti rozostřené,

> K offshorovému firemnímu účtu LIBRA náleží celkem čtyři individuální číslované účty s kódovými krycími jmény, včetně Vašeho.

> Kolik činí celková suma na účtech LIBRY?

> US\$ 675,635,058.00

Mario de Castro Silva se nepřestával usmívat. Takže je tu zatím všechno, řekl si pro sebe. Nikdo ještě nic nevybral. Otevřel na počítači kalkulačku a přepočítal sumu na reály. Ano, vše odpovídalo – více než tři a půl miliardy reálů. Jenže manipulovat se svou částí může už jen on. Ostatní mají smůlu. Ricardo se Silvinem jsou ve vazbě a Miranda po smrti, jak se dozvěděl od Saada. Nemilé, řekl si v duchu poněkud uštěpačně a nepřestával se přitom usmívat. A Calamari, ten chudák ani účet mít nemůže. Tomu by to zlomilo vaz. Ty zatracené nové švýcarské zákony. Pokud by se zjistilo, že je některý z účtů vedený na jeho jméno, měl by utrum. Však oni si ho uplatí už jinak – ty jeho politické kampaně – tsss, k smíchu, zatvářil se znechuceně.

Černá obrazovka na notebooku znovu ožila.

> Mohu pro Vás ještě něco udělat, pane Castro Silvo?

> Ano, chci zrušit svůj individuální účet a převést celý obnos na nový účet.

> Jistě. Nachází se Váš nový účet ve Švýcarsku?

> Ne. Nikoliv.

> Pak Vás musím upozornit, že podle nového švýcarského zákona bude Vaše totožnost při takovém

jen velkým štětcem, kterým předtím několika trénovanými pohyby zakroužila v pudru. Stejně je jí to jedno. Uvidí ho konečně? Po tak dlouhé době? Nebo jí jenom Alex nechtěl sdělovat špatné zprávy do telefonu a chce ji mít u sebe, až jí to vše řekne?

Při těchto úvahách se obouvala a brala kabelku z komody. Už aby seděla v taxíku. Když otevřela dveře, aby vyšla na chodbu, téměř vrazila do vysokého štíhlého a velmi elegantního muže s malým kufrem, který se zrovna chystal zazvonit na Ellenin zvonek. Natažená ruka zamrzla v této pozici stejně tak jako jeho překvapený výraz. Manžetový rukáv bílé košile vysunutý z tmavě modrého saka odhaloval vkusné manžetové knoflíčky a luxusní pánské hodinky.

„Henry? Co tu děláš? Jak to, že jsi v Riu? A jak jsi se dostal nahoru? Recepční mi nevolal, že jsi tady.“

„To už je taková moje superschopnost. Většinou se dostanu tam, kam potřebuji. Dobrý den, Ellen, moc rád tě vidím.“

„Já tebe také,“ políbila ho na tvář. „Mám trochu naspěch. Nech si tady kufr. Můžeš jet se mnou.“

„Dobře, ale kam?“ zeptal se muž trochu překvapeně.

„Uvidíš. Je možné, že budu potřebovat tvoji pomoc. Cestou v taxíku mi řekneš, proč jsi vlastně přijel.“

„Tak, povídej. Proč jsi tady? Nevéděla jsem, že to máš v plánu?“ spustila Ellen, když nasedli do taxíku a ona zadala řidiči adresu ve čtvrti Grajaú, kde Alex bydlí.

„Nemusím ti asi vysvětlovat, že to, co jsi poslala do Londýna, tam způsobilo docela rozruch. Nemohli to zamést pod koberec, protože jsi poslala přímé důkazy. Chvilí se taky diskutovalo o legálnosti jejich pořízení.“

„Legálně bych nezjistila nic,“ přiznala Ellen.

„To jsem jim v ústředí taky říkal. Nakonec mi museli dát za pravdu. To, co velvyslankyně provádí, je mnohem závažnější než způsob, jakým jsi ty důkazy pořídila. Ten rozhovor s tebou u ní v kanceláři jí

Ellen odemkla dveře svého bytu a vstoupila do předsíně. Dveře se jí zdály nějak menší, jak se jimi snažila protlačit se všemi těmi taškami s nákupem z blízkého obchodu s potravinami Mundial. Po dlouhé době se těšila, že bude zase moct uvařit večeři a tentokrát pro všechny, které má ráda. Odložila tašky na podlahu, zula si boty a kabelku s klíči položila na komodu. Podívala se do zrcadla a upravila si trochu vlasy.

„Tati, už jsi doma? Henry? Alexi?“

Volala ta tři jména a všimla si, že se na sebe do zrcadla usmívá. Už dlouho jí nebylo tak dobře. Nikdo se neožýval, tak znovu popadla všechny tašky a nesla je do kuchyně. Ruce měla natažené dopředu, aby s nimi hladce prošla dveřmi do obývacího pokoje, který sousedil s kuchyní oddělenou vysokým barovým pultem. Už se těšila, až ne-skutečně těžké břemeno konečně odloží. Najednou jí uklouzla noha, jako by stoupla na nějaký gel. Ellen zavravorala a vymrštila vše, co držela, do vzduchu a sama se ve zlomku sekundy sklátila zády k zemi. Dopadla tvrdě na podlahu a nákup ji částečně zasypal.

„Au,“ zasténala. Chvilí jen tak ležela a zjišťovala, zda si něco neudělala. Pak se pomalu posadila a dívala se na tu strašnou spoušť kolem sebe. Jedna láhev vína to bohužel nepřežila. Uvědomila si hned, že sedí v něčem lepkavém. Sakra, co to je? Sáhla pod sebe a podívala se na ruku. Nechápatě zírala na hustou červenou tekutinu, která jí ruku

Mladá diplomatka Ellen Vargasová přijíždí do Rio de Janeira, kde má působit čtyři roky na britském velvyslanectví. Z letiště spěchá přímo za svým otcem, známým brazilským geologem, od něhož obdržela po přiletu znepokojivou zprávu. Její obavy se potvrdí, když dorazí do otcova bytu a zjistí, že byl unesen.

PROČ BY ALE NĚKDO UNÁŠEL PRO VĚTŠINU LIDÍ
NEZAJÍMAVÉHO VĚDCE?

A PROČ JI OTEC ŽÁDAL, ABY NEKONTAKTOVALA POLICII?

Jediným vodítkem, které Ellen má, je velmi podivný záznam v otcově diáři:

*dnes přijede Ellen
říct jí o VV
objetí mraveněčníka!*

Nemá tušení, co to znamená, ale musí ho najít stůj co stůj. Brzy však odhalí, že nepřítel je mnohem mocnější a v nebezpečí není jen její otec. Čas dochází úplně všem.

9 788075 543158

Doporučená cena 379 Kč

www.anag.cz

ANAG[®]
ANDRAGOGOS
AGENCY